

Jodi Picoult

Het tere kind

the house of books

Oorspronkelijke titel

Handle with Care

Uitgave

Atria Books, New York

© 2009 by Jodi Picoult. All rights reserved.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

This edition published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
a division of Simon & Schuster, Inc., New York

Vertaling

Davida van Dijke

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Getty Images

Foto auteur

Gasper Tringale

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3250 6

D/2011/8899/151

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

CHARLOTTE

14 februari 2002

Dingen breken aldoor. Glas bijvoorbeeld, en kopjes, schalen en vingernagels. Contracten worden verbroken. Chips breken. Je kunt een record breken, een lans voor iemand breken, of je hoofd ergens over breken. Of het ijs breken. Soms kun je een potje bij iemand breken – of niet. Golven breken. De dag breekt aan en gevangenen breken uit. Stemmen breken, ketenen kunnen verbroken worden. Je kunt de verbinding verbreken. Hetzelfde geldt voor stilte.

De laatste twee maanden van mijn zwangerschap maakte ik een lijst van alle mogelijke dingen die kunnen breken, in de hoop dat het jouw geboorte makkelijker zou maken.

Soms verbreek je een belofte.

Soms breekt je hart.

De nacht voordat jij werd geboren hees ik mezelf overeind in bed om iets aan mijn lijst toe te voegen. Ik rommelde in de la van mijn nachtkastje, op zoek naar pen en papier, toen Sean zijn warme hand op mijn been legde. ‘Charlotte?’ zei hij vragend. ‘Is alles in orde?’

Voor ik antwoord kon geven nam hij me in zijn armen en trok me dicht tegen zich aan. Ik voelde me veilig en viel direct in slaap. Ik was helemaal vergeten op te schrijven wat ik gedroomd had.

Pas weken later, toen jij er al was, herinnerde ik me opeens waardoor ik wakker schoot die bewuste nacht: breuklijnen. Dat zijn de plekken waar de aardkorst openbreekt. Plaatsen waar een aardbeving ontstaat en een vulkaan geboren wordt. Met andere woorden: onder ons valt de wereld uit elkaar. Het idee van vaste grond onder onze voeten, dát is een illusie.

Jij werd geboren tijdens een zware storm, die niemand had voorspeld. Een noordooster, zeiden de meteorologen later. Een sneeuwstorm die eigenlijk naar het noorden had moeten trekken, over Canada, in plaats van als een razende de kust van New England te teisteren. Plaatselijke nieuwszenders schoven hun reportages over middelbare-schoolromances die een herkansing kregen in het bejaardentehuis terzijde. Ook het bekroonde programma over het ontstaan van snoepharten moest wijken. In plaats daarvan werden er non-stop weerberichten uitgezonden over de toenemende windkracht en de woongebieden waar de stroom was uitgevallen door hevige hagelbuien. Amelia zat aan de keukentafel valentijnskaarten uit gekleurd knutselpapier te knippen. Zelf keek ik toe hoe de sneeuw in twee meter hoge vlagen langs de glazen schuifdeur joeg. De televisie liet beelden zien van auto's die van de weg af raakten. Ik tuurde ingespannen naar het scherm, naar het blauwe zwaailicht van de politie-surveillancewagen en het portier dat openging. Misschien was het toevallig Sean, die was gestopt achter de auto die op zijn kop in de berm lag.

Ik schrok op van een harde dreun tegen de schuifdeur. 'Mammie!' riep Amelia, ook gealarmeerd.

Ik draaide mijn hoofd om, net op tijd om een tweede partij hagel tegen de deur te zien ratelen. In de glasplaat ontstond een scheurtje dat niet groter was dan mijn vingernagel. Terwijl we zaten te kijken, breidde het scheurtje zich uit tot een vuistgroot web van versplinterd glas. 'Dat maakt papa wel weer in orde,' zei ik.

Op dat moment braken mijn vliezen.

Amelia wierp een snelle blik op de natte plek tussen mijn voeten. 'Je hebt een ongelukje gehad.'

Ik waggelde naar de telefoon. Toen Sean zijn mobiel niet opnam, belde ik de afdeling vervoercoördinatie van de plaatselijke politie. 'Met de vrouw van Sean O'Keefe,' zei ik. 'Ik sta op het punt om te bevallen. De weeën zijn begonnen.' De coördinator zei dat hij een ambulance zou oproepen, maar dat het waarschijnlijk wel even zou duren – alle beschikbare ziekenwagens waren in gebruik vanwege de vele ongelukken op de weg.

'Geen punt,' zei ik, want ik herinnerde me de ellenlange tijd dat ik weeën had gehad vóóordat je zusje uiteindelijk werd geboren. 'Ik heb vast nog wel even voor de boeg, voor het serieus wordt.'

Opeens sloeg ik dubbel van een intense wee. De kramp was zo heftig dat ik de telefoon liet vallen. Ik zag Amelia met opengesperde ogen

naar me kijken. ‘Het gaat best hoor,’ loog ik, glimlachend tot mijn kaken er pijn van deden. ‘De telefoon gleed uit mijn hand.’ Ik greep naar de hoorn en deze keer toetste ik het nummer van Piper. Als iemand op de wereld mij kon redden, dan was zij het.

‘Jij kunt nog geen weeën hebben,’ zei ze tegen beter weten in – ze was niet alleen mijn beste vriendin, maar ook mijn eerstelijns verloskundig arts. ‘De keizersnee staat gepland voor maandag.’

‘Ik denk dat de baby dat berichtje heeft gemist,’ hijgde ik, en klemde mijn tanden op elkaar vanwege de volgende wee.

Ze zei niet wat we allebei dachten: dat in jouw geval een natuurlijke geboorte onmogelijk was. ‘Waar is Sean?’

‘Ik weet niet waa-haaa... o, Piper, wat nu?’

‘Puffen’, reageerde Piper automatisch. En ik begon te puffen met korte stoten: ‘Hi-ha-hé, al-weer-een-wee,’ precies zoals zij me geleerd had. ‘Ik bel Gianna om te zeggen dat we onderweg zijn.’ Gianna was dokter Del Sol, de gynaecologe die zich sinds acht weken met mijn zwangerschap bezighield, op verzoek van Piper.

‘We?’ vroeg ik, snakkend naar adem.

‘Wilde je zelf rijden dan?’

Vijftien minuten later had ik de vragen van je zusje weten te omzeilen door haar op de bank te zetten voor de televisie. Ze mocht naar *Blue’s Clues* kijken, haar lievelingsprogramma. Ik zat naast haar met de winterjas van je vader aan, de enige die me nog paste.

De eerste keer dat ik moest bevallen had ik ruim van tevoren een tas ingepakt, die vervolgens dagenlang bij de voordeur stond. Ik had een heel bevallingsschema opgesteld, compleet met een verzamelbandje muziek om in de verloskamer af te spelen. Ik wist dat het pijn zou doen, maar de beloning was ongelooflijk groot: het kindje dat ik al maanden zo graag wilde leren kennen. Die eerste keer toen mijn weeën begonnen, was ik zó opgewonden.

Maar ditmaal was ik doodsbenuwd. Jij was veiliger in mijn buik dan je ooit daarbuiten zou zijn.

De deur zwaaide open. Daar was Piper, die in één klap de hele ruimte vulde met haar zelfverzekerde stem en haar felroze parka. Haar man, Rob, kwam achter haar aan. Hij droeg hun dochter Emma op zijn arm, die op haar beurt een grote sneeuwbal tussen haar handen hield. ‘*Blue’s Clues?*’ zei Rob, terwijl hij naast Amelia ging zitten. ‘Weet je, dat is mijn favoriete programma... na *Jerry Springer*, tenminste.’

Amelia. Ik had er niet eens over nagedacht wie er op haar moest passen terwijl ik in het ziekenhuis was om te bevallen.

‘Om de hoeveel minuten?’ vroeg Piper.

Mijn weeën kwamen met tussenpozen van zeven minuten. Toen er weer een als een getijdenstroom door me heen golfde, klemde ik me vast aan de bankleuning en telde tot twintig. Ik concentreerde me op de barst in de glazen deur.

Uit het oorspronkelijke, minuscule scheurtje kropen spiraalvormige sporen alle kanten op. Als een grote ijsbloem. Het was tegelijkertijd prachtig en angstaanjagend.

Piper kwam naast me zitten en hield mijn hand vast. ‘Charlotte, het komt echt allemaal in orde,’ beloofde ze. En, domoor die ik was, ik geloofde haar nog ook.

Op de Spoedeisende Hulp wemelde het van mensen die gewond waren geraakt bij auto-ongelukken tijdens het noodweer. Jonge mannen drukten bebloede handdoeken tegen hun hoofd; kinderen lagen te huilen op brancards. In ijltempo dirigeerde Piper me langs hen heen naar de afdeling verloskunde, waar dokter Del Sol al door de gang ijsbeerde. Binnen tien minuten kreeg ik een ruggenprik en werd ik naar de operatiekamer gereden voor een keizersnee.

Ik sloot wedjes af met mezelf: als in deze gang een even aantal fluorescerende lampen aan het plafond hangt, dan is Sean nog op tijd. Zijn er meer mannen dan vrouwen in de lift, dan blijkt straks alles wat de artsen me verteld hebben een vergissing te zijn. Zelfs zonder dat ik het had hoeven vragen trok Piper steriele handschoenen aan, zodat ze voor Sean in kon springen als mijn bevallingscoach. ‘Hij is hier zó, dat zul je zien,’ zei ze, terwijl ze op me neerkeek.

De operatiekamer was een compleet klinische ruimte. Alles was van metaal. Een verpleegster met groene ogen – het enige wat ik van haar kon zien tussen haar witte masker en haar operatiemuts – tilde mijn operatiehemd op en smeerde mijn buik in met Betadine. Toen ze het steriele gordijntje voor mijn gezicht hingen, werd ik écht angstig. Stel dat mijn onderlijf niet voldoende verdoofd was, en dat ik het operatiemes in mijn lichaam voelde snijden? Stel dat jij, tegen al mijn hoop en verwachting in, je geboorte niet zou overleven?

Op het nippertje vloog de deur open en zeilde Sean de kamer in. Een vlaag winterkou kwam hem mee. Sean hield een masker tegen zijn gezicht gedrukt en zijn steriele schort was lukraak vastgebonden. ‘Wacht!’ riep hij. Hij liep naar het hoofdeinde van de stretcher en raakte mijn wang aan. ‘Lieverd,’ zei hij. ‘Het spijt me ontzettend. Zodra ik het hoorde, ben ik hierheen gekomen.’

Piper gaf een klopje op Seans arm. ‘Drie is te veel.’ Ze liep achterwaarts bij me vandaan, maar vergat niet nog één laatste keer in mijn hand te knijpen.

En toen stond Sean vlak naast me en ik voelde de warmte van zijn handen op mijn schouders. De vertrouwde toon van zijn stem leidde me af, terwijl dokter Del Sol het scalpel hief. ‘Ik ben me rot geschrokken,’ zei hij. ‘Waarom zijn jij en Piper zelf naar het ziekenhuis gereden?’

‘Omdat een bevalling op de keukenvloer ons geen goed idee leek.’

Sean schudde zijn hoofd. ‘Er had iets helemaal mis kunnen gaan.’

Ik voelde een ruk aan de andere kant van het gordijntje en hield mijn adem in. Ik draaide mijn hoofd opzij. Op dat moment zag ik hem: de vergroting van de echo, gemaakt toen ik zevenentwintig weken zwanger was. De echo met jouw zeven gebroken botten en je krulvarenachtige, naar binnen gebogen ledematen. *Er is al iets helemaal misgegaan*, dacht ik.

En toen hoorde ik je huilen, hoewel ze je optilden alsof je van gesponnen suiker was gemaakt.

Je huilde, maar het waren niet de haperende, simpele kreetjes van een pasgeborene. Je krijste alsof je uit elkaar getrokken werd. ‘Voorzichtig,’ zei dokter Del Sol tegen de operatieassistente. ‘Je moet ondersteuning geven aan het hele...’

Er klonk een zacht plopgeluid alsof er een luchtbel uiteenspatte, en hoewel het amper mogelijk leek, gilde je nog harder. ‘O, god,’ kreunde de assistente met een hysterische ondertoon in haar stem. ‘Brak daar iets? Deed ik dat?’ Ik zocht je met mijn ogen, maar ik zag alleen een glimp van je opengesperde mond, en van de vuurrode verontwaardiging op je wangen.

Het team artsen en verpleegsters dat zich om je heen verzamelde, kon je niet laten ophouden met hartverscheurend huilen. Tot het moment dat ik je hoorde schreeuwen was ik deels blijven geloven dat alle echobeelden, onderzoeken en artsen ons fout hadden geïnformeerd. Tot het moment dat ik je hoorde schreeuwen had ik erover ingezet dat ik misschien niet van je zou kunnen houden.

Sean gluurde over de aaneengesloten rij witte schouders. ‘Ze is volmaakt,’ zei hij terwijl hij zich naar me toe draaide. Maar zijn woorden krulden naar binnen als de staart van een jong hondje, op zoek naar bevestiging.

Volmaakte baby’s huilden niet zo deerniswekkend dat je hart ervan brak. Volmaakte baby’s zagen er perfect uit aan de buitenkant, en wáren perfect vanbinnen.

‘Niet optillen, dat armpje,’ mompelde een verpleegkundige.

En een ander: ‘Hoe moet ik haar in een doek wikkelen als ik haar niet mag aanraken?’

En jij bleef aldoor gillen, hard en schril, een geluid zoals ik nog nooit had gehoord.

‘Willow,’ fluisterde ik, de naam die je vader en ik voor je hadden bedacht. Ik had hem moeten overtuigen. ‘Zo wil ik haar niet noemen,’ had hij gezegd. ‘Dan moet ik meteen aan een treurwilg denken. Dat klinkt toch veel te triest?’ Maar ik wilde je een voorspellende wens meegeven voor je hele leven: de naam van een boom die buigt, maar niet breekt.

‘Willow,’ fluisterde ik opnieuw. Ik weet niet hoe, maar dwars door het gekakel van de medische staf, het gezoem van de apparatuur en je eigen felle pijnkreten hoorde je mij.

‘Willow,’ zei ik nu hardop en je keerde je naar het geluid alsof dat woord mijn armen waren, waar jij je in nestelde. ‘Willow,’ zei ik. En zomaar ineens stopte je met huilen.

Toen ik vijf maanden zwanger was, kreeg ik een telefoontje van restaurant Capers waar ik vroeger werkte. De moeder van de kok had haar heup gebroken en er zou die avond een culinair journalist van de *Boston Globe* komen eten. Natuurlijk, het was een ongelooflijk ongepast verzoek, dat beseften ze wel, en totaal niet het goede moment voor mij. Maar... zou ik tóch even langs kunnen komen en mijn befaamde millefeuille in elkaar draaien? Dat dessert met het gekruide chocolade-ijs, avocado en banane brûlée?

Ik geef toe, ik was egoïstisch. Ik voelde me sloom en dik, en ik wilde me even herinneren dat ik ooit in mijn leven uitblonk in iets anders dan kwartetten met je zusje en de was sorteren in wit en gekleurd. Ik zocht een oppas voor Amelia en reed naar Capers.

De keuken was niet veranderd sinds ik er voor het laatst was geweest, hoewel de nieuwe chef-kok de provisiekasten anders had ingedeeld. Ogenblikkelijk maakte ik mijn werkplek vrij en begon filodeeg te maken. Al doende liet ik een staaf boter vallen en bukte me meteen om hem op te rapen, voordat iemand erover uitgleed en zou vallen. Maar terwijl ik me vooroverboog drong het tot me door dat ik mijn middel niet meer dubbel kon vouwen, zoals vroeger. Ik voelde hoe jij me de adem benam, en ongetwijfeld vice versa. ‘Sorry, kleintje,’ zei ik hardop en ik ging weer rechtop staan.

Nu vraag ik me af: was dat het moment waarop die zeven bot-

breuken zijn ontstaan? Toen ik probeerde te voorkomen dat iemand anders zich zou bezeren, heb ik toen jónu bezeerd?

Jij werd kort na drieën geboren, maar ik zag je niet terug tot acht uur 's avonds. Om het halfuur ging Sean even weg om het laatste nieuws in te winnen. *Ze maken een röntgenfoto van haar. Ze nemen bloed af. Ze vermoeden dat haar enkel ook gebroken is.* En toen, om zes uur, kwam hij aan met de beste boodschap tot dan toe: *type III*, zei hij. *Ze heeft zeven genezende breuken plus vier nieuwe, maar ze ademt als een zonnetje.* Daar lag ik in mijn ziekenhuisbed, met een onbedwingbare glimlach op mijn gezicht. Ik wist zeker dat ik als enige moeder in het kraampaviljoen in de wolken was vanwege dergelijk nieuws.

Inmiddels waren we er al twee maanden van op de hoogte dat jij geboren zou worden met OI – osteogenesis imperfecta – twee letters van het alfabet die een soort tweede natuur zouden worden. Als je aan OI lijdt, heb je een collageentekort. Daardoor zijn je botten zo teer dat ze al kunnen breken als je struikelt, een draaibeweging maakt, of als je niest. Er zijn verschillende typen OI, maar slechts twee varianten gaan gepaard met fracturen *in utero* zoals we die gezien hadden op mijn echo. En zelfs toen kon de radioloog nog geen definitief uitsluitsel geven of jij type II had, dat je al bij de geboorte fataal zou worden, of type III, waardoor je lichaam naarmate je ouder werd steeds sterker misvormd zou raken. Nu wist ik dus dat jij misschien nog wel honderden botbreuken zou oplopen in de toekomst. Maar... jou was tenminste een leven gegund waarin je met die tegenslagen kon leren omgaan.

Toen de storm afnam, ging Sean naar huis om je zusje op te halen. Amelia stond al maanden te popelen om jou te zien. Ik keek toe hoe de weerradar de sneeuwstorm volgde terwijl die naar het zuiden af-dreef. De sneeuwjacht zou in een ijsregen veranderen die de vliegvelden van Washington DC drie dagen lang lam zou leggen. Er werd op mijn deur geklopt. Ik hees mezelf in halve zitpositie, hoewel dat een brandende pijn veroorzaakte op de plaatsen waar mijn buikwond gehecht was. 'Hoi,' zei Piper terwijl ze de kamer binnenliep en op de rand van mijn bed ging zitten. 'Ik heb het nieuws gehoord.'

'Ik weet het,' zei ik. 'We hebben enorm veel geluk.'

Heel even trok een spoortje van aarzeling over haar gezicht, voordat ze glimlachte en knikte. 'Ze brengen haar nu naar beneden,' zei Piper en juist op dat moment duwde een verpleegkundige een ziekenhuiswieg op wieltjes de kamer in.

‘Hier is je mammié,’ koerde ze.

Jij lag op je rug, diep in slaap tussen het golvende, eierdoosvormige schuimrubber waarmee ze het plastic bedje hadden bekleed. Je piepkleine armpjes en beentjes zaten in het verband, en je linkerenkel ook.

Naarmate je ouder werd, zouden mensen makkelijker kunnen zien dat je OI had. Althans, als ze wisten waar ze op moesten letten: je kromgegroeide armen en benen, de driehoeksvorm van je gezicht, en je lichaamslengte. Je zou nooit veel langer worden dan één meter. Maar op dat moment, zelfs met al dat verband, zag je er volkomen gaaf uit. Je huid had een heel zacht perzikkleurtje en je mond was net een mini-aardbeitje. Je goudkleurige haren zweefden luchtig om je hoofdje. Je wimpers waren zo lang als mijn pinknagel. Ik wilde je aanraken, maar bedacht me net op tijd en trok mijn hand terug.

Ik had alleen maar onophoudelijk gewenst dat jij je geboorte zou overleven en er nauwelijks bij stilgestaan met welke enorme uitdagingen dat gepaard zou gaan. Ik had een prachtig klein meisje gekregen, zo teer en fragiel als een zeepbel. Ik werd verondersteld jou te beschermen. Per slot van rekening was ik je moeder! Maar stel dat ik daar mijn best voor deed en je toch pijn zou doen?

Piper wisselde een blik met de verpleegster. ‘Je wilt haar vasthouden, hè?’ zei ze, en ze liet haar armen als een soort dubbele beugel onder het schuimrubber matrasje glijden. Intussen hield de verpleegster de matrasranden als vleugels omhoog, zodat de binnenvoering van het bedje een U-vorm aannam die je armpjes ondersteunden. Langzaam lieten ze het schuimrubber pakketje in het holletje van mijn elleboog zakken.

‘Hé, lieve schat,’ fluisterde ik, terwijl ik je dichtertegen me aan hield. Mijn ene hand lag bewegingloos onder je. Ik voelde de ongelijkmatige rand van de schuimrubber beschermlaag. Hoelang zou het duren voor ik jou zonder dat omhulsel kon vasthouden, en jouw huid tegen de mijne voelen? Ik dacht aan al die keren dat Amelia als pasgeboren baby had gehuild. Hoe ik haar in bed de borst gaf en in slaap viel met haar in mijn armen. Hoe ik altijd weer bezorgd was dat ik me in mijn slaap zou omdraaien en haar pijn doen. Maar voor jou kon zelfs optillen uit je wieg al gevaarlijk zijn. Zelfs zacht je rugje masseren was riskant.

Ik keek op naar Piper. ‘Misschien moet jij haar maar overnemen...’ Ze liet zich naast me op bed zakken en streek zachtjes met haar vin-

ger over je bolle babyhoofdje. ‘Charlotte,’ zei Piper, ‘ze zal echt niet meteen iets breken.’

Dat was een leugen, en we wisten het allebei. Maar voor ik haar erop kon aanspreken kwam Amelia de kamer binnenhollen, met sneeuw op haar wanten en haar wollen muts. ‘Daar is ze, daar is ze,’ jubelde je zusje. Toen ik Amelia had verteld dat ze een broertje of zusje zou krijgen, vroeg ze of jij dan wel op tijd kon zijn voor de lunch. Ik antwoordde dat ze nog ongeveer vijf maanden op je moest wachten, maar dat vond ze veel te lang. Dus wachtte ze niet. Ze deed net alsof jij al geboren was, sleepte haar lievelingspop – ‘de nieuwe baby’ – overal met zich mee en noemde haar Sissy. Soms, als ze zich begon te vervelen of afgeleid raakte, liet ze de pop plompverloren op de grond vallen. Dan lachte je vader: *Het is maar goed dat Amelia een oefenpop heeft.*

Nu stond Sean in de deuropening en Amelia klom op mijn bed bij Piper op schoot, om de nieuwe aanwinst te keuren. ‘Die is veel te klein om samen met mij te gaan schaatsen,’ luidde haar oordeel. ‘En waarom heeft ze al dat verband om? Ze lijkt wel een mummie.’

‘Dat zijn linten,’ zei ik. ‘Cadeauverpakking.’

Het was de eerste keer dat ik loog om jou te beschermen, en alsof je dat doorhad, werd je precies op dat moment wakker. Je huilde niet, je wriemelde niet. ‘Wat is er met haar ogen?’ vroeg Amelia, naar adem snakkend van schrik. We keken allemaal naar het visitekaartje van jouw ziekte: je oogwit dat niet wit was, maar blauw. Een licht, helderblauw dat ons tegemoet straalde.

Midden in de nacht werd de dienst overgenomen door de nachtploeg van verplegend personeel. Jij en ik lagen vast te slapen toen de nachtverpleegster de kamer binnenliep. Ik kwam langzaam tot mijn posities, concentreerde me op haar uniform, haar identiteitsplaatje en haar kroezige rode haar. ‘Wacht even,’ zei ik, terwijl zij het ineengerolde dekentje al bijna te pakken had. ‘Wees voorzichtig.’

Ze glimlachte toegeeflijk. ‘Rustig maar, mammaatje. Ik heb al zo’n tienduizend keer een luier verwisseld, hoor.’

Ik had nog niet geleerd jouw stem te zijn, en toen ze je wikkeldoek losmaakte trok ze dan ook te snel en te hard. Jij rolde op je zij en begon te gillen. Niet het gejammer dat ik eerder van je had gehoord toen je honger had, maar de schrille kreten die je slaakte toen je werd geboren. ‘U doet haar pijn!’

‘Ach, ze vindt het gewoon niet fijn om midden in de nacht uit bed gehaald te worden...’

Ik kon me aanvankelijk niets ergers voorstellen dan jouw pijnkreten. Maar toen opeens werd je huid net zo blauw als je ogen en je adem kwam met horten en stoten. De verpleegster boog zich voorover, haar stethoscoop in de hand. ‘Wat gebeurt er? Wat scheelt haar?’ vroeg ik.

Ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze naar je hartslag luisterde, en plotseling werd je helemaal slap. De verpleegster drukte direct op een knop achter mijn bed. ‘*Code Blauw*,’ hoorde ik, en het ziekenhuis-kamertje stond in één klap stampvol mensen, hoewel het nog steeds midden in de nacht was. De woorden vlogen als projectielen door de ruimte: *hypoxie... ja, verminderde zuurstofspanning... arterieel bloedgas... SO₂ is zesenzeertig procent... We dienen FIO₂ toe.*

‘Ik begin met hartmassage,’ zei iemand.

‘Maar deze heeft OI.’

‘Ze kan dit beter overleven met een paar gebroken ribben dan dat ze doodgaat zonder een botje te breken.’

‘We hebben een draagbaar röntgenapparaat nodig...’

‘Geen hoorbare ademhaling aan de linkerkant toen dit begon...’

‘... heeft geen zin om op een röntgenfoto te wachten. Ze kan een spanningspneumothorax krijgen...’

Tussen de bewegende zuilen van hun lichamen zag ik een naald glanzen die tussen jouw ribben werd geduwd, en even later een scalpel dat onder de naald in je borstkas sneed. Ik zag de bloeddruppels, de operatieklem, het plastic buisje dat alsmaar verder in je borst verdween. Ik keek toe terwijl ze het buisje op zijn plaats hielden en vasthechtten. Het uiteinde stak uit je zij.

Toen Sean arriveerde, met een verwilderde blik in zijn ogen en helemaal over zijn toeren, was jij al naar de NICU gebracht, de intensive care voor pasgeborenen. ‘Ze hebben in haar gesneden,’ snikte ik. Dat was het enige wat ik kon uitbrengen. Toen hij me in zijn armen nam, liet ik alle tranen die ik uit pure angst had ingehouden, de vrije loop.

‘Meneer en mevrouw O’Keefe? Ik ben dokter Rhodes.’ Een man die er jong genoeg uitzag om nog op de middelbare school te zitten stak zijn hoofd om de deur. Sean klemde mijn hand stevig in de zijne.

‘Gaat het goed met Willow?’ vroeg Sean.

‘Mogen we naar haar toe?’

‘Jazeker, zo dadelijk,’ antwoordde de dokter, en de knoop in mijn maag werd iets lossere. ‘We hebben een röntgenfoto van de borstkas en longen gemaakt. Die bevestigt dat ze een gebroken rib heeft. Ze heeft

verscheidene minuten hypoxie gehad, wat resulteerde in een spanningspneumothorax, met daaruit voortvloeiend een mediastinale verschuiving en een cardiopulmonaal arrest.’

‘En nu in gewonemensentaal!’ bulderde Sean. ‘In ’s hemelsnaam, man.’

‘Ze heeft het enige tijd zonder zuurstof moeten doen, meneer O’Keefe, en ze heeft een klaplong gehad. Haar hart, luchtpijp en grote bloedvaten zijn verschoven naar de andere kant van haar lichaam, vanwege de lucht die haar borstholte opvulde. De borsttube die we hebben ingebracht zorgt ervoor dat alles weer op zijn plaats komt.’

‘Geen zuurstof,’ zei Sean. De woorden bleven in zijn keel steken. ‘Dan hebt u het over hersenbeschadiging.’

‘Mogelijk, ja. Maar dat weten we nu nog niet.’

Sean leunde naar voren, zijn handen zo stevig in elkaar geklemd dat de knokkels naar voren staken als een krijtwit reliëf. ‘Maar haar hart...’

‘Ze is nu stabiel. Hoewel, de kans bestaat dat ze nogmaals een cardiovasculaire collaps krijgt. Een hartstilstand dus. We weten niet zeker hoe haar lichaam zal reageren op wat wij zojuist gedaan hebben om haar te redden.’

Ik barstte in tranen uit. ‘Ik wil niet dat ze dat nog een keer moet doormaken. Dat mogen ze haar niet aandoen, Sean.’

De dokter keek me getroffen aan. ‘U zou een NR-verklaring kunnen overwegen. Dat is een instructie om niet te reanimeren, die we in haar medisch dossier bewaren. Kort gezegd staat erin dat wanneer er weer zoiets gebeurt als de afgelopen nacht, u niet wenst dat we buitengewone maatregelen nemen om Willow in leven te houden.’

De laatste paar weken van mijn zwangerschap had ik mezelf tegen wil en dank geprobeerd voor te bereiden op het ergste. Maar nu bleek dat ik nog lang niet ver genoeg had doorgedacht.

‘Gewoon iets om te overwegen,’ zei de dokter.

‘Misschien is ze niet voorbestemd om hier bij ons te zijn,’ zei Sean. ‘Misschien is dit de wil van God.’

‘Maar ik heb ook iets te willen,’ zei ik. ‘Ik wil haar. Ik heb haar van begin af aan gewild.’

Met pijn in zijn ogen keek hij me aan. ‘Dacht je dat het voor mij anders lag?’

Door het raam zag ik het licht hellende gazon van het ziekenhuis, dat nu bedekt was met stralend witte sneeuw. Het was een oogver-

blindend heldere dag. Je zou absoluut niet denken dat hier enkele uren geleden een sneeuwstorm had gewoed. Een ondernemende vader had, in een poging om zijn zoontje bezig te houden, een dienblad uit het restaurant mee naar buiten genomen. Het jongetje roetsjte op zijn slee de heuvel af. Hij slaakte opgewonden kreten terwijl een wolk sneeuw achter hem opstoot. Hij ging rechtop staan en wuifde in de richting van het ziekenhuis, waar iemand uit een raam moet hebben gekeken dat precies hetzelfde was als het mijne. Ik vroeg me af of zijn moeder in het ziekenhuis lag om te bevallen van een volgende baby. Misschien in de kamer hiernaast, waar ze haar zoon gadesloeg bij het sleetje rijden.

Mijn dochter zal dat nooit kunnen, dacht ik afwezig.

Piper hield mijn hand stevig vast terwijl we op je neerkeken in je couveuse. De borsttube stak nog steeds uit je lichaam, tussen je gehavende ribben door. Je armen en benen zaten strak in het verband. Ik wankelde even op mijn benen.

‘Gaat het een beetje?’ vroeg Piper.

‘Ik zal het wel overleven, maar...’ Ik knikte in jouw richting en keek haar aan. ‘Ze vroegen of wij een niet-reanimerenverklaring wilden ondertekenen.’

Piper sperde haar ogen wijd open. ‘Wie heeft jullie dat gevraagd?’

‘Dokter Rhodes.’

‘Die is nog maar arts in opleiding.’ Ze trok er een gezicht bij alsof ze had gezegd dat dokter Rhodes een nazi was. ‘Dat mannetje weet nog niet eens de weg naar de koffieautomaat, laat staan dat hij weet hoe je een moeder aanspreekt vlak nadat haar piepjonge baby een hartstilstand heeft gehad. Geen enkele kinderarts zou een NR-verklaring aanbevelen voor een pasgeborene. Niet voordat er hersenonderzoek is gedaan dat onomkeerbaar hersenletsel aantoot...’

‘Ze hebben haar pal voor mijn ogen opengesneden,’ zei ik met trillende stem. ‘Ik hóorde letterlijk haar ribben knappen toen ze haar hart weer op gang probeerden te krijgen.’

‘Charlotte...’

‘Zou jij zo’n verklaring ondertekenen?’

Toen ze geen antwoord gaf, liep ik om de couveuse heen. Nu stonden we ieder aan een kant, en jij lag als een geheim tussen ons in. ‘Gaat het nu voortaan zo? Voor de rest van mijn leven?’

Het duurde een hele tijd voor Piper antwoord gaf. We luisterden naar de symfonie van gezoem en gepiep dat jou omringde. Ik zag hoe

je wakker schrok. Je minuscule teentjes kromden zich en je spreidde je armpjes wijd uit. ‘Niet de rest van jóúw leven,’ zei Piper. ‘Maar wel van Willows leven.’

Pipers woorden bleven in mijn hoofd hangen en later op die dag ondertekende ik de niet-reanimerenverklaring. Nu stond het zwart op wit: een smeekbede om genade, totdat je tussen de regels door las. Want dit was de eerste keer dat ik loog. Dat ik de wens uitte, al was het verhuld, dat jij nooit geboren was.